

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Energie Moravské Málkovice, s. r. o.**, se sídlem Moravské Málkovice 36, Vyškov, zastoupeného JUDr. Petrem Procházkou, advokátem se sídlem Nám. Svobody 12, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2012, čj. 7074/12-1200, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 3. 2013, čj. 10 Af 586/2012 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad v Českých Budějovicích (dále jen „správce daně“) zamítl rozhodnutím ze dne 3. 7. 2012, čj. 365026/12/077910302673, a rozhodnutím ze dne 17. 8. 2012, čj. 410991/12/077910302673, stížnosti žalobce na postup plátce daně (E.ON Distribuce, a. s.) podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalobce se proti oběma shora uvedeným rozhodnutím odvolal.

[2] Finanční ředitelství v Českých Budějovicích rozhodlo z důvodu hospodárnosti o všech odvoláních jedním společným rozhodnutím ze dne 3. 10. 2012, čj. 7074/12-1200, kterým žalobcova odvolání zamítlo (dále jen „napadené rozhodnutí“). Finanční ředitelství v Českých Budějovicích bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 21. 3. 2013, čj. 10 Af 586/2012 - 31.

[4] Krajský soud uvedl, že žalobce vznesl námitky pouze v obecné rovině. Námitky současně směřovaly proti platné právní úpravě, jejíž soulad s ústavním pořádkem přísluší řešit pouze Ústavnímu soudu. Krajskému soudu ani žalovanému nepřisluší zabývat se takto formulovanými námitkami. Soud poukázal na § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen „zákon“), ve znění novely provedené zákonem č. 402/2010 Sb., účinné od 1. 1. 2011 (dále jen „novela“). Ústavnost předmětné novely posoudil Ústavní soud nálezem ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, přičemž neshledal rozpor tohoto znění zákona s ústavním pořádkem. Soud uzavřel, že finanční orgány postupovaly v souladu se zákonem, který prošel testem ústavnosti, a proto je jejich rozhodnutí věcně správné.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud podle stěžovatele nedostatečně posoudil a zhodnotil stupeň intenzity zásahu státního orgánu do ústavních práv stěžovatele. Soud sice formálně správně aplikoval předpisy týkající se odvodu za elektřinu ze slunečního záření vyrobenou od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013 v zařízeních uvedených do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010 (§ 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů v rozhodném znění, dále jen „zákon“), nezabýval se však nutností zachování garance patnáctileté návratnosti investice s tím, že hodnocení této podmínky s rozhodnutím žalovaného nesouvisí. Pokud jsou *„postupy správního orgánu založeny na předpisech přijatých v rozporu s Ústavou, nemohou být nikdy považovány za zákonné, byť formální rozhodnutí na nich založená jsou s těmito zákony v souladu.“*

IV.

[6] Žalovaný zdůraznil ve vyjádření ke kasační stížnosti, že nález Ústavního soudu je nutno vykládat v jeho celkovém kontextu. Stěžovatel podle všeho dovedl protiústavnost z odst. 88 nálezu, podle kterého nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Nelze odhlédnout, že Ústavní soud se zabýval v následujícím odstavci tím, jak případným likvidačním důsledkům předcházet – např. posečkáním úhrady daně, rozložením její úhrady na splátky či prodloužením lhůty.

[7] Žalovaný také odkázal na odst. 70 nálezu, kde Ústavní soud mj. vyslovil, že systém podpory a principy stanovování regulovaných cen, upravené zákonem č. 180/2005 Sb., však investorům i nadále zaručují takové podmínky, aby dosáhli prosté doby návratnosti investice 15 let. Změna se tak ve vztahu k době návratnosti promítá pouze do toho, že její dosažení bude uskutečněno v delším (avšak zákonem zachovaném) časovém horizontu, než výrobci elektřiny

z OZE očekávali. Žalovaný také zdůraznil, že žalobní i stížní námitky stěžovatele byly formulovány ve zcela obecné rovině bez předložení jakýchkoli relevantních důkazů.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 17/11 vyplývá, že zákon zaručuje investorům i nadále takové podmínky, aby dosáhli prosté doby návratnosti investice 15 let (srov. odst. 70 nálezu). Ústavní soud předpokládá zkoumání garance patnáctileté doby návratnosti pouze ve výjimečných individuálních případech, ve kterých mohou předmětná ustanovení o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů působit na výrobce likvidačně či protiústavně zasáhnout jeho majetkovou podstatu v rozporu s čl. 11 Listiny. Stěžovatel však ani v žalobě, ani v kasační stížnosti nepředložil v tomto směru žádné konkrétní námitky ani důkazy. Krajský soud se proto nemusel zabývat nutností zachování garance patnáctileté návratnosti investice. Pokud poukázal vzhledem k obsahu žalobních námitek na nález Ústavního soudu, dostatečně tím vypořádal žalobní námitky, zejm. vzhledem k jejich obecnosti.

[11] Finanční orgány nezkoumaly ani nemohly zkoumat v řízení o stížnosti na postup plátce daně návratnost stěžovatelovy investice. Stěžovatel v řízení stížnosti nepředložil relevantní námitky a důkazy k tomuto tvrzení. Stanovisko stěžovatele zůstalo po celou dobu řízení v rovině zcela obecných a velmi stručných poukazů na tvrzenou protiústavnost.

[12] Stěžovatel namítl, že postupy správního orgánu založené na předpisech přijatých v rozporu s Ústavou, nemohou být nikdy považovány za zákonné, byť formální rozhodnutí na nich založená jsou s těmito zákony v souladu. Tento stížní bod je rovněž natolik obecný, že z něj není patrné, jakých konkrétních pochybení se měly správní orgány a krajský soud dopustit. Obsahovým vymezením žalobních bodů se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Požadavky na obsahové vymezení žalobních bodů mají zaručit také rovnost procesních stran v řízení, pokud je totiž tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

[13] Tyto závěry rozšířený senát potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, ve kterém zdůraznil, že s ohledem na dispoziční a koncentrační zásadu se od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Uvedené závěry lze obdobně použít i pro požadavky na obsah kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu